δελφῆς της, οὔτε στιγμή. Καταλαβαίνετε, κύριε, τί τρομερὴ εἶνε ἡ δυστυχία αὐτῆς τῆς οἰκογενείας; Οἱ καϋμένοι οἱ γονεῖς τους δὲν ξέρουν ποιὰ κόρη νὰ λυπηθοῦν περισσότερο, τὴν τρελλή, ἢ τὴ θυσιασμένη...

— Ὥστε τὶς κραυγὲς τῆς τρελλῆς ἄκουσα χτὲς τὴ νύχτα; ρώτησα συγκινημένος βαθειὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Μάλιστα, κύριε, μοῦ ἀπάντησε ἡ ὑπηρέτρια. Εἶνε ἥσυχη τὸν περισσότερο καιρό, ἀλλὰ κάποτε ἀγριεύει καὶ φωνάζει. Χτὲς τὸ βράδυ κατέβηκε στὸν κῆπο, ὅπως ἤταν, μὲ τὸ νυχτικό της. Κι' ἡ καϋμένη ἡ ἀδελφή της ἔτρεξε ξοπίσω της γιὰ νὰ τὴν ξαναφέρη στὸ δωμάτιό της.

— Κι' ὁ νέος ποὺ ἀγαποῦσαν ἡ δυὸ ἀδελφές, ὁ αἴτιος ὅλου αὐτοῦ τοῦ κακοῦ, τί ἔγινε; ρώτησα.

— Παντρεύτηκε, εἶνε τώρα τρία χρόνια. Ἄχ, τί μεγάλο κακό!... Ἐγὼ τὶς ἔχω μεγαλώσει καὶ τὶς δυὸ ἀδελφές. Κι' ὀνειρευόμουν νὰ τὶς δῶ μιὰ μέρα εὐτυχισμένες. Ὅμως, ἤταν γραφτό, νὰ πέση ἡ ἀνέλπιστη αὐτὴ συμφορὰ στὸ τίμιο αὐτὸ σπίτι...

Κι' ἡ γρηὰ πιστὴ ὑπηρέτρια ἄρχισε νὰ κλαίη...

***

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ξαναεῖδα τὸν Δήμαρχο καὶ τὴ γυναῖκα του, μοῦ φάνηκαν πειὰ κι' οἱ δυὸ σὰν μάρτυρες καὶ σὰν ἥρωες.

Δὲν μοῦ ἤταν πειὰ δυνατὸν νὰ μείνω στὸ σπίτι τους. Κι' ἔφυγα μὲ τὴν πρόφασι ὅτι πῆρα κάποιο ἐξαφνικὸ τηλεγράφημα γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὸ Παρίσι. Ἀλλὰ ἔμεινα ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες σ' αὐτὴ τὴν πόλι, στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὅταν ὁ Δήμαρχος μὲ εἶδε ξαφνικὰ μιὰ μέρα στὸ δρόμο, ταράχτηκε. Τοῦ ἐξήγησα ὅμως ὅτι ἔλαβα ἕνα ἄλλο, νεώτερο, τηλεγράφημα, ποὺ μοῦ ἔλεγε νὰ μείνω ἀκόμα μερικὲς μέρες στὴν πόλι αὐτή, κι' ὅτι ντρεπόμουν νὰ ξαναπάω στὸ σπίτι του.

Ἐκεῖνος ὅμως φαίνεται ὅτι κατάλαβε τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιατὶ ἀναστέναξε μὲ πόνο κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του λυπημένος.

Πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια ἀπὸ τότε.

Μὰ καθὼς ἔμαθα τελευταῖα, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς πατέρας εἶνε πάντα Δήμαρχος τῆς μικρῆς πόλεως Μπ..., γιατὶ ὅλοι οἱ συμπολίτες του τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν ἐκτιμοῦν ἀπεριόριστα.

Κι' ἡ γυναῖκα του καταγίνεται πάντα μὲ τὶς ἀγαθοεργίες.

Ὅσο γιὰ τὶς δυὸ ἀδελφές, εἶνε ἀκόμα ἡ μιὰ τρελλὴ κι' ἡ ἄλλη γιὰ πάντα θαμμένη ζωντανὴ πλάϊ της...

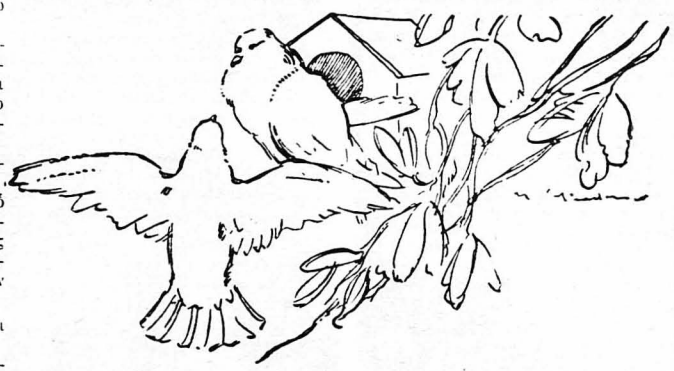

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΟΡΚΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖο γίνεται ἡ ὁρκωμοσία στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ποικίλει ἀναλόγως τῶν ἐθίμων ἑκάστου λαοῦ. Στὴν Κίνα π.χ., ὅταν ὁ μάρτυς ὁρκίζεται στὸ δικαστήριο, ὁ δικαστὴς τοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ποινή, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐπιβληθῆ ἂν ψευδομαρτυρήσει, ἀποκεφαλίζοντας μιὰ κότα, κόβοντας σὲ δυὸ ἕνα ἀναμμένο κερί, σπάζοντας ἕνα γυάλινο βάζο.

Οἱ Μωαμεθανοί, ὅταν ὁρκίζονται στὸ Κοράνιο, γέρνουν τὸ σῶμα τους ἀπάνω του μέχρις ὅτου ἀγγίξουν μὲ τὸ κεφάλι τους τὸ ἱερὸ βιβλίο.

Οἱ Ἑβραῖοι, ὅταν ὁρκίζονται, καθὼς καὶ ὅταν παρευρίσκονται στὴ λειτουργία τῆς συναγωγῆς των, ἐξακολουθοῦν νὰ φοροῦν τὰ καπέλλα τους.

Στὴν Περσία οἱ μάρτυρες συνηθίζουν νὰ ὁρκίζωνται ἀπάνω σ' ἕνα... γιαταγάνι. Ὅταν μάλιστα θέλει ὁ δικαστής, μπορεῖ νὰ ἀπαιτήση ἀπὸ τὸν μάρτυρα ν' ἀνοίξη στὸ χέρι του μιὰ μικρὴ πληγὴ καὶ νὰ ὁρκιστῆ στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα.

Οἱ Ἰνδοὶ κεντοῦνε, ὅταν ὁρκίζονται, μ' ἕνα ἀγκάθι τὸ ἀριστερό τους χέρι, ἀνακατώνουν ἔπειτα τὸ αἷμα ποὺ θὰ τρέξη μὲ στάχτη καὶ ὁρκίζονται ἀπάνω στὸ μίγμα αὐτό, τὸ ὁποῖο συμβολίζει τὴν τύχη τῶν ψευδομαρτύρων, δηλαδὴ τὸν διὰ τῆς πυρᾶς θάνατό τους.

Στὴν Αὐστραλία καὶ στὴν Παπουασία συνηθίζουν νὰ ὁρκίζωνται μὲ κλεισμένα μάτια. Κατὰ τὴ διάρκεια δὲ τῆς καταθέσεώς του, ὁ μάρτυς ὀφείλει νὰ ἔχη τὸ ἕνα του χέρι ἁπλωμένο πάνω στὴ γῆ καὶ νὰ παραμένη γονατιστός.

Ὁ περιεργότερος ὅμως ἀσφαλῶς τρόπος ὁρκωμοσίας ὑπάρχει στὴν Κορέα, ὅπου ὁ μάρτυς ὑποχρεοῦται, πρὸ τῆς καταθέσεως, νὰ κάμη ἑκατὸ μετάνοιες μπροστὰ στὸ δικαστή, καθὼς καὶ μερικὰ... τσαλιμάκια. Ἂν στὸ τέλος ἡ κατάθεσί του ἀποδειχτεῖ ψεύτικη, τότε ὑποβάλλεται στὴν ποινὴ τῆς μαστιγώσεως.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ὁ Ἀλφρέδος Μυσσὲ στὴν Αἰμὲ ντ' Ἀλτόν :

Ἀγαπημένη μου, ἀγαπημένη μου, θὰ βρίσκεσαι στὸ Παρίσι ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες, καὶ θέλεις νὰ μὴν εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδα;... Πῶς νὰ μὴν πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία, περιμένοντάς σε, καὶ ἀπὸ τὴν εὐτυχία, ὅταν σὲ ἰδῶ;...

Δὲν μοῦ κάνει καρδιὰ νὰ σοῦ στείλω πίσω τὸ γράμμα σου καὶ νὰ τὸ στερηθῶ πέντε ὁλόκληρες μέρες. Σοῦ στέλνω ἕνα ἄλλο σου γράμμα, πιὸ παληό, καὶ τὰ χείλη μου μαζύ. Καὶ θύμωσε, ἂν μπορεῖς καὶ πάλιν, κακιά. Ὤ, πῶς θὰ σ' ἐκδικηθῶ τώρα, πῶς θὰ σ' ἐκδικηθῶ! Θὰ σοῦ δώσω ὅλα τὰ φιλιὰ καὶ ὅλα τὰ χάδια ποὺ δὲν σοῦδωκα τόσον καιρό!

(Ὕστερα ἀπ' τὸ γράμμα αὐτό, ἡ Αἰμὲ ντ' Ἀλτόν, τρελλὴ κι' αὐτὴ ἀπὸ ἀγάπη, δὲν σκέπτεται πειὰ παρὰ πότε θὰ ξαναϊδῆ τὸν Μυσσέ. Προσπαθεῖ ὅμως νὰ κρύβη τὸ αἴσθημά της ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἔτσι ἡ σχέσεις τους μένουν μυστικές. Ὡστόσο, προσπαθοῦν νὰ συναντιοῦνται ὅσο τὸ δυνατὸν συχνότερα, χωρὶς νὰ ἐγείρουν ὑποψίες).

***

Ὁ Μυσσὲ στὴν Αἰμὲ ντ' Ἀλτόν :

15 Ἀπριλίου 1837. — Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!... Ναί, βέβαια, ἡ ἰδέα σου μοῦ ἀρέσει, ἀφοῦ ἀρέσει καὶ σ' ἐσένα. Ναί, ὤμορφό μου Χερουβείμ, νὰ συναντιώμαστε στὸ σπίτι μου, ἀφοῦ δὲν βλέπεις σ' αὐτὸ κανένα ἐμπόδιο. Νἄξερες πῶς πήδηξε ἡ καρδιά μου ἀπ' τὴ χαρά, ὅταν μοῦ τὸ πρωτόγραψες. Ναί, ἔννοια σου, δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος, κανένας κίνδυνος. Ναί, μπορεῖς νὰ ἔρχεσαι μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀσφάλεια.

Ξέρεις ὅτι κατοικῶ κοντὰ στὴ βρύση τῆς ὁδοῦ Γκρενέλ. Εἶνε ἕνα κίτρινο σπίτι μὲ ὄχι περίφημη εἴσοδο. Θὰ μπῆς χωρὶς νὰ πῆς τίποτε στὸ θυρωρὸ καὶ θὰ διασχίσης τὴν αὐλή. Στὸ βάθος, δεξιά, βρίσκεται ἡ σκάλα. Ὅταν φθάσεις ἐκεῖ, ἀγαπημένη μου, δὲν θἄχης πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ ὁδηγό, γιατὶ ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι στὸ παράθυρο, πίσω ἀπὸ τοὺς μπερντέδες, περιμένοντας τὴν ἀγάπη μου. Μόλις σὲ ἰδῶ, θὰ τρέξω νὰ σὲ ἀνταμώσω. Ἀγάπη μου, ἡ σκέψι μου σταματᾶ. Τί χαρά, τί μέθη, τί εὐτυχία!... Τὰ γράμματά σου μὲ ξετρελλαίνουν ἀκόμη περισσότερο. Κάθε στιγμὴ τὰ ξαναδιαβάζω γιὰ νὰ πιστέψω στὴν εὐτυχία μου, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἕνα τόσο ὡραῖο ὄνειρο, δὲν εἶνε ὄνειρο. Ἀγάπη μου, δὲν εἶνε ἀγάπη αὐτὸ ποὺ νοιώθω γιὰ σένα, εἶνε τρέλλα, λατρεία!

Ἀντίο, ἀντίο, χίλια φιλιὰ στὰ χείλη σου, στὸ λαιμό, στὰ κατασπρά σου χεράκια. Στεῖλε μου γρήγορα ἕνα γράμμα ποὺ νἄχη ἀγγίξει τὰ χείλη σου, τὰ μάτια σου, τὸν κόρφο σου, ὁλόκληρη ἐσένα, τὴν χιλιοαγαπημένη, τὴν χιλιολατρεμμένη μου Αἰμέ.

***

Ὁ Μυσσὲ στὴν Αἰμὲ ντ' Ἀλτόν :

Ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι ἡ ἀγάπη μποροῦσε νὰ δώση τέτοια χαρά. Τί εὐτυχία, τί εὐτυχία!... Δὲν ξέρω, ἄγγελέ μου, τί θὰ γίνη μιὰ μέρα ἡ ἀγάπη μας, μὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ ν' ἀνθίση ἀγάπη ὑπὸ αἰσιωτέρους οἰωνούς. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ σοῦ γράφω, σ' ὁρκίζομαι ὅτι καταβάλλω ὅλη τὴ θέλησί μου γιὰ νὰ μὴ σοῦ γράψω τρέλλες. Θὰ ἤθελα νὰ μὴ μιλῶ, νὰ μὴν αἰσθάνωμαι ὥς τὸ Σάββατο ποὺ θὰ σὲ ἰδῶ, νὰ κοιμηθῶ ὥς τότε βλέποντάς σε στὰ ὄνειρά μου, καὶ νὰ ξυπνήσω γιὰ νὰ τρέξω στὸ παράθυρο καὶ νὰ σὲ περιμείνω. Νά, μοῦ φαίνεται πὼς σὲ βλέπω κιόλας νὰ φτάνης. Τὸ ἀμάξι σταματᾶ, κατεβαίνεις, προχωρεῖς μὲ μικρὰ βήματα, στὴν αὐλή, φτάνεις στὴ σκάλα... Τρέχω, σὲ πιάνω ἀπὸ τὰ χέρια, σὲ φιλῶ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ φαντασία μου σταματᾶ. Δὲν προσπαθῶ νὰ προβλέψω τίποτα, οὔτε τὴν εὐτυχία μου, οὔτε τὴν ὡμορφιά σου, οὔτε τὴν πρώτη λέξι ποὺ θὰ μοῦ πῆς. Μὰ τὸ πρῶτο σου φιλί, ὤ, ἐκεῖνο τὸ μαντεύω κιόλας, τὸ αἰσθάνομαι, μὲ καίει ὁλόκληρον!

Ἀντίο, θεά μου, ἀντίο, ἄγγελέ μου!... Χίλια φιλιὰ στὰ χείλη σου... Φοβοῦμαι μήπως δὲν σοῦ ἀρέσω ἀρκετά, μήπως δὲν μ' εὕρεις ἀντάξιό σου. Ἀντίο, ζωή μου, σὲ σφίγγω πάνω στὴν καρδιά μου μὲ ὅλη τὴ δύναμί μου. Ὤ, πόσο σὲ ἀγαπῶ!... Πόσο σὲ ἀγαπῶ!...

ΓΝΩΜΙΚΑ

Λίγοι ἄνθρωποι ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ φαίνωνται τόσο καλοί, ὅσο εἶνε στὴν πραγματικότητα.

Χάρ.

Καλωσύνη δὲν εἶνε τὸ νὰ φαίνεται κανεὶς καλύτερος ἀπὸ τοὺς χειροτέρους του.

Σενέκας.